

Insulta i delira, que és gratis

L'abassegadora majoria absoluta de què gaudeix el Partit Popular valencià, la simpatia de molts mitjans de comunicació i la pèssima salut de l'oposició és el brou de cultiu ideal perquè brollen invectives contra els desafectes i declaracions de cara a la galeria. Els conservadors han conclòs que, per ben grossa que la diguen, la ciutadania no els penalitzarà, i actuen en conseqüència.

Un futbolista. Qui ho havia de dir... Un futbolista és qui segurament ha sintetitzat de manera més preclara la política del PP valencià. En as-sabentar-se que la ciutat on viu acolliria un gran premi urbà de Fórmula 1, Rubén Baraja, migcampista del València CF, va dir: "Es positiu, però hi ha unes altres prioritats, abans que no aquests esdeveniments. Si ens prenguérem totes les coses amb la mateixa seriositat, el progrés de tothom seria molt més ràpid."

Això afirmava Rubén Baraja la vigília de l'última campanya electoral, el dia en què el magnat de la competició automobilística va condicionar la celebració de la cursa a la victòria de Francesc Camps el 27 de maig i el dia en què aquest, emocionat, li va respondre: "Gràcies a Bernie

Ecclestone per haver dit aquestes coses tan precioses, per haver vinculat el gran premi de Fórmula 1 al fet que jo continue de president de la Generalitat." El xan-tatge va fer fama, i ocupa lloc privilegiat entre el reguitzell de despropòsits que acumulen els conservadors valencians.

Lluny de temperar-se, la tirallonga d'estirabots ha pres una embranzida impròpia de qui fa ben poc que ha rebut el suport del 53,3% de l'electorat valencià. Però sembla que l'estímul d'1.277.458 paperetes i el fet que l'oposició deambule pel desert sense brúixola ha encoratjat encara més els populars.

El seu secretari general, Ricardo Costa, crítica que el PSOE, pels comicis estats dels març, haja situat Bernat Soria com a cap de llista de la circumscripció

d'Alacant. Costa assegurava, en saber aquesta designació, que el ministre de Sanitat és "un andalus que parla català". En realitat, Soria és nascut a Carlet (Ribera Alta), valencianoparlant i resident al País Valencià fins que el 2001 la Generalitat li va prohibir d'investigar amb cèl·lules mare i va prosseguir la seua recerca a Singapur i a Andalusia.

Només tres dies després, i sense cap rectificació de Costa, un altre pes pesant del PP, Esteban González Pons, atacava la vice-presidenta del govern espanyol, María Teresa Fernández de la Vega, que serà la número 1 de la llista per València: "Qui vote els socialistes a València renunciarà a tenir representants veraderament valencians al Congrés." De la Vega, nascuda al cap i casal i amb arrels familiars a Xàtiva (Costera), va emigrar jove a Madrid. Un trànsit que, en sentit contrari i des de Múrcia, han recorregut destacats diputats al Congrés per València i Alacant, alguns dels quals renovaran l'acta al març per aquestes dues circumscripcions: Federico Trillo, Vicente Martínez Pujalte o Eduardo Zaplana mateix. El menysteniment en qüestió, també sense esmena, és un graó més de l'escalada contra De la Vega que de fa mesos practica el PP valencià i que té en Canal 9, si bé de manera silenciosa, el màxim exponent. La televisió pública ha omès —encara més— l'activitat d'aquesta, tot i que fa poc que s'ha entrevistat a València amb el secretari general de l'ONU, Ban Ki-moon, i ha assistit al Vaticà a la proclamació com a cardenal de l'arquebisbe autòcton, Agustín García-Gasco. Canal

Esteban González Pons i Alejandro Font de Mora
GENERALITAT VALENCIANA

Rafael Maluenda

9 ha tractat profusament la presència de Francesc Camps i de l'alcalde Rita Barberà en ambdues cites.

Catalanofòbia. La setmana passada, el ministre de l'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba, asseverava a Oriola (Baix Segura) que al País Valencià "és on el PP ha cavalcats més el tigre de la catalanofòbia". Episodis com el memoràndum de les llengües a la Unió Europea, la negativa a accedir a l'euroregió patrocinada per Pasqual Maragall, la batalla de l'aigua de l'Ebre o els intents de tancar els repetidors de TV3, en són bons exemples.

Aquest rebuig s'afegeix a la divergència amb les tesis científiques que avalen la unitat lingüística del català, de part de significats líders del PP valencià. La perla més fresca, en aquest sentit, va oferir-la a l'octubre el portaveu adjunt a les Corts, Rafael Maluenda, que a l'hemicicle advertia que en temps de Jaume I el català no existia, i que el monarca parlava "la llengua romanç, el baix llatí". Tesi innovadora que contradiu, en tot cas, les d'altres destacats populars, com ara l'ex-president de la Diputació de València i ara també diputat a les Corts, Fernando Giner, que va fer saber "a l'estranya comunitat científica internacional" que el valencià prové "de l'era dels *valentini*". Teoria que potser signaria l'alcalde Barberà, que, en sentir uns versos traduïts al valencià del poeta àrab al-Russafí durant la inauguració d'una biblioteca que porta el seu nom, va deduir que "abans de l'arribada de Jaume I, els valencians ja parlàvem

així". L'endemà, l'oposició criticava que "quan l'alcalde fa el ridícul, el fa tota la ciutat", però Barberà es refermava en l'errada: "Ningú no fa el ridícul pel fet de defensar la identitat valenciana."

L'actual president de la Diputació de València i del PP provincial, a més d'alcalde de Xàtiva, Alfonso Rus, ha arribat a criticar sense embuts l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, un ens pactat per populars i socialistes a fi de traure la llengua del debat polític. La institució, si bé de forma enrevessada, ha consensuat la unitat lingüística, motiu pel qual Rus ha demanat "ètica i dignitat" als acadèmics —que són nomenats directament pels dos grans partits—, que ha instat a "marxar a Catalunya i desenvolupar allà la seua feina". Rus també ha acusat els músics de Xàtiva de ser "més rojos que un titot" i, per tant, uns "fills de puta". En un míting, va demanar que "allà on no governem, generem la il·lusió que podem fer-ho". Com va fer ell: "Vaig dir-los que duria la platja a Xàtiva, i s'ho van creure! 'Si jo mane, duré la platja.' I s'ho creuen! Que en són, de burros! Van votar-me!" Des d'aleshores que és alcalde.

Al conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, tampoc no li va tremolar la veu quan, des de la trona parlamentària, va alertar que amb un executiu valencià integrat per Esquerra Unida "passaria com a Euskadi, que al pati del col·legi posen un senyal a qui parla castellà... De segur que passaria això, com passava fa temps, que posaven no sé quines estrelletes grogues", en referència a les marques que els nazis feien als jueus.

Madriditis. Des que José Luis Rodríguez Zapatero viu a la Moncloa, el PP ha sumat a la catalanofòbia el frontisme envers el govern estatal. No s'impulsa la llei de dependència, la del tabac s'aplica de forma extra-light, es perden ajudes estatals pel lloguer d'habitatges, l'arribada de nous contingents de policies sempre és considerada escassa i es fa veure que l'alta velocitat no avança, ni que el PSOE l'haja promesa reiteradament per al 2010 i les obres siguen a tocar de València. Retornant al camp de l'ensenyament i de la llengua, el president Camps ha suggerit que l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania siga impartida en anglès.

Però és l'aigua, el manà que subministra més tones de victimisme. Per als socialistes, aquest tema és un pou sense fons. Ni ara, que les actuacions en matèria de dessalatge comencen a donar fruits, els populars no obliden la cantarella de sempre, actualitzada en una nova campanya de propaganda institucional: "Si l'aigua dolça del riu es fa salada quan arriba a la mar... Quin sentit té dessalar l'aigua que l'Ebre llança a la mar?". És la darrera versió de la nissaga "Clar com l'aigua", en què els populars simplifiquen el debat hídric. L'Ebre *tira* a la mar l'equivalent a vint transvasaments l'any, diuen.

Una allau de diners en publicitat sobre l'aigua que contrasta amb el fre de la despesa pressupostària dedicada a actuacions que n'optimitzen el consum i modernitzen els regadius. Als últims pressupostos, el Consell no ha incrementat les inversions en aquest àmbit.

EFE

Ricardo Costa

EL TEMPS

Vicenta Ràmbia

EL TEMPS

Francesc Camps

Cataractes. El mes passat, precisament, l'aigua va penetrar amb força al Palau de les Arts de València, dissenyat per Santiago Calatrava i inaugurat ara fa dos anys després d'haver-hi esmerçat 330 milions. Van suspendre's obres previstes i el vestuari va estar a la intempèrie uns quants dies perquè s'eixugara. Ara bé, l'alcaldeessa Barberà, tot i les evidències, fou taxativa: "Ni una gota d'aigua del riu no ha entrat al palau", va testimoniar en el que pot interpretar-se com una fina ironia, ja que fa anys que el Túria no transcorre pel llit vell. Fins la setmana passada, quan el grup socialista va fer-les públiques, no hi havia hagut imatges del torrent d'aigua que inundà el recinte.

També Maria Jesús Puchalt, regidora d'aquesta ciutat pel PP, va trobar lògic que al cementeri municipal l'Ajuntament pretenguera aixecar nínxols sobre fosses comunes de represaliats pel franquisme. "Si volen denunciar, que denuncien. No crec que els accepten la demanda", va dir sobre el Fòrum per la Memòria. Una jutgessa ha aturat les obres i avui el consistori s'ha compromès a no construir-hi.

Atacs directes. El serial del tancament dels repetidors de TV3, que s'arrossega des del març, ha dut el vice-president primer del govern valencià, Vicente Rambla, a titllar de "pertorbats mentals" –en un ple de les Corts– els defensors de les emissions i dels Països Catalans.

Dijous passat, un artefacte amb metralla esclatava a la seu central d'Esquerra Republicana del País Valencià. Un atac directe més, com els que han hagut de suportar darrerament l'edifici Octubre i la seu del Bloc, sense la condemna del PP. En canvi, la detecció d'un petit artefacte a la porta de la seu dels populars, el 12 de maig passat, sí que va rebre la repulsa unànime de tots els partits.

Igualment sobta que ni l'Ajuntament de València ni tampoc la Generalitat no evitaren, com sí que va passar a Barcelona, la recent conferència de l'ex-líder del KKK David Duke.

Contradiccions. El PP valencià ha defensat ara una cosa, ara la contrària, en qüestions de summa importància. És el cas de l'arc mediterrani, pel qual clama

i colla l'executiu estatal després d'anys sense haver pressionat perquè fóra recollit al pla d'inversions de la UE fins el 2020, redactat per Loyola de Palacio.

Fa un any, qui era conseller de Territori i Habitatge, Esteban González Pons –que va qualificar de "patxanguera", de "baix nivell", "vaga" i "delirant" la visita d'un grup d'eurodiputats que va proscriure la política urbanística del Consell–, retirava les competències d'urbanisme al xicotet municipi de Catral (Baix Segura), governat pels socialistes, pel fet de tenir 1.300 cases il·legals. Oriola, ben a prop però a les mans dels conservadors, en té més de 20.000. Des del maig, Catral és en poder del PP, que ja ha avançat que legalitzarà els 1.300 habitatges en qüestió.

Una marxa enrere com la de la reforma estatutària: del "màxim nivell competencial possible" que presumia Camps el dia de l'aprovació, ha passat, aquest setembre, a voler retocar-lo i imitar l'andalús, justament la terra d'on, segons Ricardo Costa, és oriünd Bernat Soria.

Victor Maceda

Vora vora

Joan Mari

Les dues eivisses de 'National Geographic'

"A estones, sembla més una colònia britànica de ravers." Així defineix l'illa d'Eivissa la quarta edició de la Destination Scorecard Survey, el rànquing anual que elaboren la revista Traveler i el seu National Geographic Center per a destinacions sostenibles, fet públic la segona setmana de novembre. Un grup de 522 experts ha analitzat 111 illes o arxipèlags d'arreu del món amb la col·laboració de la universitat George Washington: Eivissa hi ocupa el penúltim lloc, amb 37 punts, empatada amb l'últim de la llista, l'illa de Saint Thomas (a les Virgin Islands nord-americanes). El diagnòstic de l'informe per al segment 26-49 punts és dur: "Amb greus problemes." Entre més aspectes, el dossier destaca que si la meitat de l'illa encara és "natural", la meitat restant "s'ha perdut completament en el circuit de la festa", i sosté que Eivissa "no pot deslliurar-se del cercle viciós que va travessar fa pocs anys" i que la "beguda, la festa i la droga són la part principal d'una creixent mala fama". És una destinació possible d'un lloc on "la cultura i el medi figuren en un segon pla del desenvolupament" i on hi ha una "escassa o nul·la consideració per la preservació ecològica, social o cultural". Amb tot, encara que sembli que l'illa "ha estat espoliada", té

un atractiu patrimoni per explotar. Hi sobren comentaris. La denúncia explícita que és la publicació de la llista esmentada contrasta amb l'article que publica la versió espanyola de National Geographic sota el títol "36 horas en Ibiza, España", amb data 23 de novembre i signat per Ann Marie Gardner. La promoció de la meitat menys "natural" de l'illa diu que Ses Salines és una platja "plena de gent bella" i a ses Illetes, en el bot d'hores a Formentera, "camineu fins als banys de llot naturals, submergiu-vos al fang (s'asseca i s'esquerda en caminar sota el sol abrasador) i en acabar capbusseu-vos a la mar per esbandir-vos". En aquesta illa, "us podreu afartar de calamar i sangria sota les blanques ombrel·lons de Juan i Andrea, elegant restaurant bressat entre les dunes d'arenes que dominen les aigües blaves de la badia, sempre esquitxades de iots. És un racó molt popular entre la gent bonica que va a fruit d'una paella i peix al forn, mentre discuteixen qui té l'embarcació més gran de l'indret (el rei saudita o el monarca espanyol?)". Gràcies i felicitats sostenibles, National Geographic!

joan_mari@hotmail.com